

LO MESTRE TITAS

SUSCRIPCIÓ

En Barcelona: semestre, 2 pesetas
» » un any, 3 »

En provincias: semestre, 2'50 pesetas
» » un any, 4'00 »

Extranger: semestre, 3 pesetas

¡TRAIDORS, TRAIORS!

Altra vegada la generosa sang de nostres braus marins s'ha vessat en abundància. Valor indomable y patriotisme sens límits han demostrat las tripulacions de nostres barcos que, al mando de Montojo y en el port de Cavite s'han batut ab la escuadra yanke, sens tenir en compte la ianensa superioritat de las forsas enemigas.

¡Gloria á las víctimas!
¡Caigui la responsabilitat de la derrota sobre 'l cap dels infames governs de la regencia!

Y caigui l'anatema contra tots lo que han prestat son apoyo á un sistema vil, execrable, asquerós y déspota; desde 'ls que 's diuhen Moret, Sagasta y companyia ó.... de més amunt encara, fins als que 's diuhen (¡ploreu al dirho!) don Ciriaco Sancha.

¡Pobre patria!
Una carta rebuda per la familia d'un personatge de nostre Armada diu: «Adeu, tal volta no 'ns veurem may mes: Ens portan á morir indefensos, mes la patria 'ns exigeix la vida y morirem contents per ella.... y sols per ella.»

¡Deu de pietat, tingau misericordia de nosaltres!

LO MESTRE TITAS.

¡DESPERTA, ESPANYA!

La política de nostres governants es un banquet; el que més ompla la cullera es el millor. Aixis ho afirmá anys atrás un autor.

Un escritor modern va dir: Aquí tenim un poble pera un govern, no un govern pera un poble. Y jo, que no soch ni escritor, ni autor de cap obra, anyadeixo: Los governs de la restauració, que gracias á las logias masónicas han regit nostres destins tan sols han sabut humillarnos y empobrirnos, acabant per enfonsarnos.

Y las consecuencias las toquem ja. Los sucesos ho confirman prou. Los graves aconteixements, uns tras d'altres van produhint grans y profundas perturbacions en aquest régimen corcat que intenta governarnos.

L'honra d'Espanya está compromesa y mentres mar enllá nostres marins moren ab honor en defensa de un pabelló immaculat, aquí á la península arribem ja á la bancarrota y á la més horrorosa de las calamitats: la fam.

¡Trist espectáculo pera el poble espanyol! Horrorós cuadro pera un poble quals forsas y energias ha debilitat el liberalisme, fent d'ell jugueta dels seus capritxos y denigrants pasions!

Si nostra Espanya fos la Espanya de avants; si nostras multituds fossin las del Bruch y Girona, no una, sino cent vegadas hagueren aplastat baix sas plantas la rassa espúrea que, faltada de fé y de rahó, han portat á la nació á un profund abisme.

Si 'l poble tingués més dignitat, en lloch de acudir als toros, al teatro y al ball en busca de goigs y plahers y ahont més aviat s'hi embruteixen els sentiments, haguera ja arrancat la patria de las mans de qui la envileix y deshonra.

La culpa no es tota dels governants; la culpa es també del poble que, cridant «llibertat» no volia veure que s'entregaba al capritxo de qui l'enganyaba y seduhia artificiosament; que no s'ha atrevit á donar els passaports á ciertas cosas, prescindint de virtuts que son per tothom ignoradas é invisibles.

La situació no pot ser més apremiant ni més apurada. La Justicia de Deu ha caigut sobre nosaltres y Espanya s'enfonsa per moments gracias á la pandilla de masons que, fent gala de una beatitut que no tenen ni senten, foren els primers en aniquilar la fé del poble. Y s'enfonsa, no sols per culpa dels governants, sino també per culpa dels que tals crims han consentit.

No us queixeu opulents capitalistes al veure mermats vostres interessos, ja que heu contribuït al sosteniment de lo que 'ns arruina.

No us queixeu, fabricants, al veure tancats vostres establiments fabrils; vosaltres no heu protestat contra 'ls aucells de rapinya que ara us aniquilan.

No us queixeu, tampoch, obrers; los que faltats de treball y recursos veyeu morir d'anemia als vostres fills y mullers. No us queixeu, perque ab vostra inacció criminal heveu sostingut á qui us xuclava la sang y us robaba 'l pá dels fills....

No 't queixis, no, ¡oh Espanya, al veuret vora 'l precipici. T'entregares á mans bastardas despreciant la bandera de redempció, en quals plechs s'hi tancava la Llegitimitat.

No 't queixis, pero tremola. Sobre ton cap ha sigut llensat ja l'anatema. O 't llensas á la bandera santa de la Tradició, ó 'l teu nom y ta bandera serán feudos del extranger.

Encar tens vida, encar alentas. Desperta de ton ensopiment. Arranca 'l jou que t'esclavisa y subjuga y salva d'aquest modo l'honor de la teva historia y la noblesa may desmentida del teu poble.

FERNANDO DE ABAJO Y DE PATXOT,

President de la Jovenut Escolar Tradicionalista de Barcelona.

¡QUINA DIFERENCIA!

Antiguament, quan la nostra patria estava en mans de Monarcas de cor verdaderament espanyol, que governavan baix lo régimen tradicional que avuy defensem los carlistas, los colors de nostra ensenya gloriosa 's mostravan brillants devant de las potencias d'Europa, y la bandera espanyola 's podia passejar per tot arreu ab la creencia de que en totas parts y per tothom seria saludada ab salvas de respecte per uns y d'odi y enveja per altres, pro al cap y á la fi respectada y fins temuda per tots; avuy, des que la seva sort corre á mans de governs expurs y exótics d'aquesta terra y 'ls seus destins van á cárrech d'una R.... de palla ab máquina pera firmar, lo nostre pabelló no 's pot mourer de dintre casa, no pot ondejar lliure y superb com avans feya, ni pot atrevirse á mostrar al mon son antich esplendor y grandesa; esmortoguits no son potents per acreditar lo seu origen gloriós; puig que s'esposan á recaurer, escarnits per los que avans los respectavan, y á ésser arrossegats pe 'l llot vergonyós de la deshonra per aquells que avans la temian y admiravan. Mirem, donchs, quína es la diferencia de la patria d'avuy ab la patria d'ahir; ficsemnos ab lo gran que es la distancia que separa á la Monarquía Cristiana que representa la majestuosa figura Don Carlos VII de Borbón de la que sintetisan las personas que en l'actualitat habitan lo palau antich de nostres monarcas.

JOAQUIM FONT FARGAS.

JOVES, ESTUDIANTS Y CARLISTAS

Tres cosas, que, com veus, estimat lector, suposan pochs esforços de la persona que las reuneix y que no obstant son pochs en número, comparats ab los que, possehint alguna d'exas circumstancias, no pot ó no vol estar adornat de las demés.

Y no te n'enrigas, lliberal. Puig entre 'ls que podem ser escolars, som en major número los que, tenint idea política, som carlistas, y hasta entre la massa neutra estudiantil, contem ab unas simpatias de que no poden alardejar los demés partits.

Tal volta aixó nos haurá valgut los terribles atachs del periódich que está batejat, ab la més descarada ironia, ab lo nom de *Progreso* y d'altres de la mateixa calanya que batejats ab tant ampulosos noms com *La Idea Social*, *El Pensamiento Libre*, *La Antorcha Valentina*, etc., etc., deslumbran vostra vista ab los reflexos de la frase y os fan concebir una inteligencia superior ab sos «quijotescos» escrits, al llegir els cuals, os venen ganas de cambiar sos títols ab los de *La Degeneración*, *El Estado Salvaje*, *La Imbecilidad*, *Las Tinieblas* y altres més apropiats á sos instints é ideas d'anar sempre en contra de lo més sublim, lo més sant, lo més bo, lo

més útil á una societat, com es la Religió y el ordre. Pero sapigueuho bé, escriptors aportuguesats; vostres atachs als estudiants, encar que creyeu un altre cosa, no serveixen mes que pera donarnos importancia y mérit, produhintnos el mateix efecte que á la lluna els atachs dels gossos en nit serena ó á lo més el que produhiria á una alfombra del teixit més fi, al trepitjarla un fastigós escarabat. Perque, tenint en compte que, com joves que som, no 'ns faltan ánimos y ja ho demostrarem prácticament ab lo que passá á la redacció de *El Progreso*.

Com estudiants, tenim entusiasmes per totas las empresas nobles que animavan á nostres antichs congéneres de las Universitats de Alcalá y Salamanca; y los que tenim ideas tradicionalistas animats estem dels més vehemets desitjos de ser útils á nostra santa causa pera defensarla, ara ab la paraula y per l'escrit, y demá ab las armas, si es precís y arriba 'l cas; y després d'haver fet lo possible com á homes, si la forsa del número ens obliga á sucumbir, estem segurs que lo últim que animará nostra vida, al separarse de nostre cos sagnant, será la llengua que cridarà, fent sos últims esforços, ¡Visca el Rey!

FEDERICH SERRA.

AL CARLISTA

Escolta, bon carlista, com te crida
Plorant ta patria al peus de son butxí;
Escolta los gemechs que de son sí
Exhala ab greu dolor finit sa vida.

Es ella la que 'n més d'una batalla
Arrebatá ab coratje los penons
Qu'empunyaban capdills d'altres regions
Troband en los seus camps trista mortalla.

Es ella l'herofina de la gloria,
Es ella qu'ha alletat nobles guerrers
Qui han sigut en la lluyta los primers
Cenyint son front lo llor de la victoria.

Escolta com en mitj de sa agonía
T'aclama per son únich salvador,
No la deixis morir, donchs, de dolor,
Escolta, sí, lo crit qu'avuy t'envia.

No vulgas, no, que vil y fera sanya
D'hipócrita enemich puga triomfar;
Desplega tas banderas y á lluytar
Llansant al vent lo crit de ¡VISCA ESPANYA!!

LLUIS DEL CLOT.

¡POBRE ESPANYA!

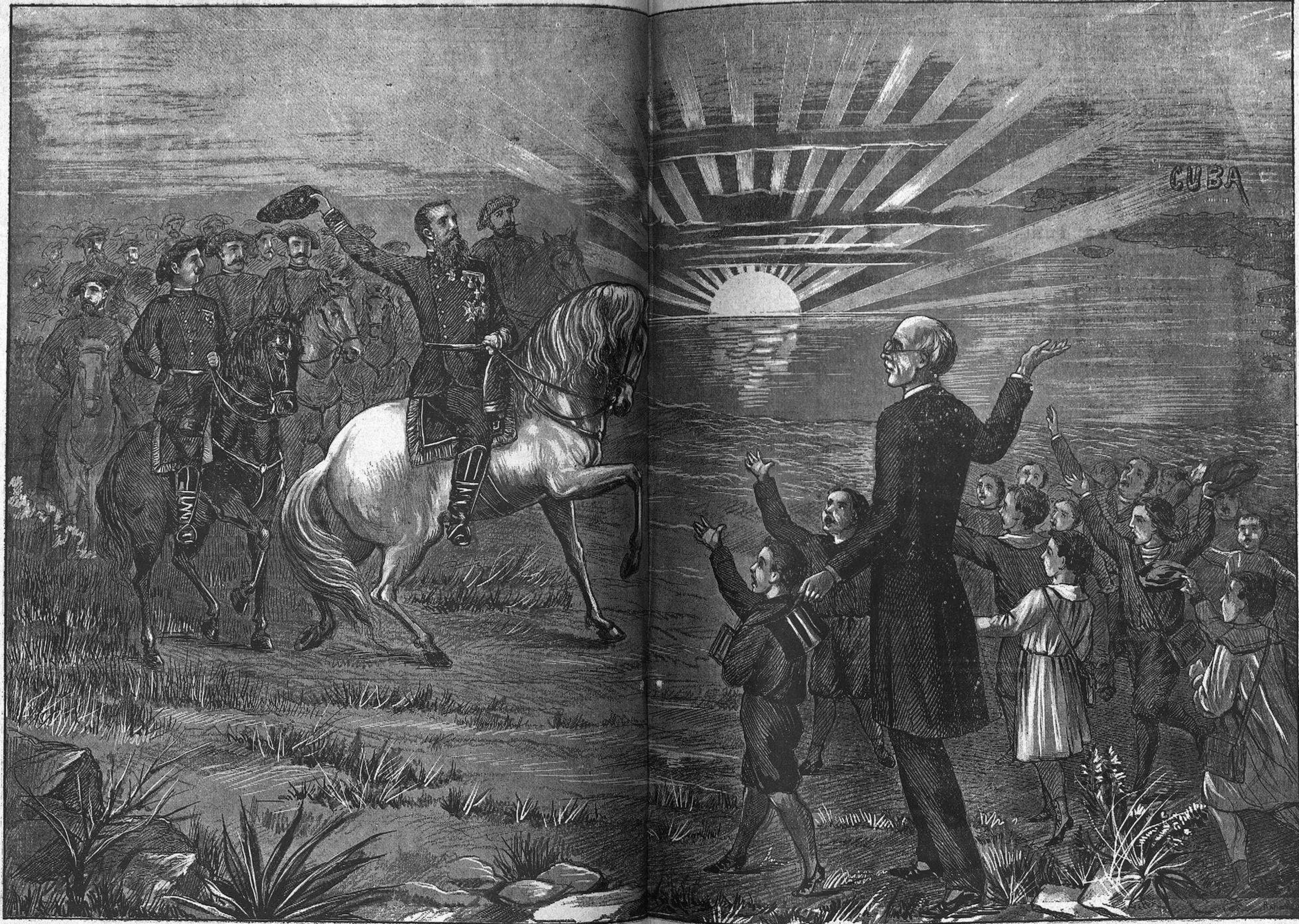
Considera, ¡oh poble espanyol los tristos recorts que tindrás eternament del segle que está finint. En sos comensos pogueres contemplar ton territori trepitjat per los soldats de Napoleón; després oíres el fatal crit de ¡Visca la llibertat! donat per lo tristement célebre Riego en *Cabezas de San Juan*; ensemps desaparexia la fé dels cors, l'or de nostras butxacas, la vera llibertat de nostres *Concells* y provincias, la riquesa de nostres camps y hasta l'entusiasme característich de nostra rassa.

¡Cóm acudeixen á nostra pensa 'ls fets gloriosos y empresas may superadas ni tampoch igualadas degudas á la benéfica sombra de l'arbre sant de la Tradició, paraula sagrada que evoca 'ls recorts grats del Dos de Maig, Zaragoza, Girona, Lepant, etc., etc.

Espanya no deu, no pot morir. Aqueixa hidalga terra regada ab la sang de innumerables mártirs sacrificats en holocauste de nostra bandera sent latir ab forsa els cors quan se tracta de salvar la integritat de la patria; quan sent en son pit las punyaladas dels *tocinayres* y quan veu que 'ls nostres governs ens condueixen á la deshonra y á la ignominia.

¡Ah desatentat govern! ¡Caigui sobre ton cap las desdixas de la patria! ¡Paga severment los teus desacerts y las tevas traïdoras imprevisions!

LA ÚNICA SALVACIÓ

¡Senyor! ¡Senyor! S'ens veuen las colonias. ¡Salveunos!!

Confiam ab la misericordia de Deu, que es infinita, perque en aquests moments terribles, los més terribles de nostra historia, dongui á nostra patria una completa victoria definitiva sobre 'ls enemichs malvats, y que no tardi en concedirnos lo Rey que tan necessitem, verdader representant de las tradicions gloriosas del poble espanyol y que ab má de ferro sabría castigar als que tractessin d'embrutarlas en lo més mínim.

ENRICH PUIG Y JOFRE.

Barcelona y maig de 1898.

¡¡VISCA 'L REY!!

¡Quín goig no experimenta nostre cor al llegir la Carta-Manifest del Rey! ¡Quí per poca sanch espanyola que senti correr en sas venas, no s'entusiasma al llegir aquellas paraules, ahont resplandeix la virilitat y energia d'un Rey caballeresch de l'Edat Mitja y ahont 's demostra clarament lo patriotisme y fermesa d'ánimo de nostre únich Qüefe Don Carlos! Y encare dirán que 'ls carlins no tenim patriotisme!

En cambi al Govern y á Donya Virtudes 'ls doná *escalofrios* la Carta: quins bots no feren en los seus sillons en Sagasta, Moret y cuadrilla.

Prova donaren dels espetechs que feya lo seu cor manant recullir tots els exemplars: volgué privar que la carta produhís lo seu efecte, pero 'ls ha sortit lo tiro per la culata, cumplintse aquell ditxo: «No quieres caldo, pues taza y media». A 200.000 se calculan los exemplars que s'han imprés á Barcelona.

Que no dormi lo Govern y que prepari la maleta, puig si fins ara lo poble ha sigut enganyat per paraules buidas y sens substancia, avuy l'experiencia l'hi fa obrir los ulls y veurer la vritat: veu lo poble que no consisteix lo patriotisme en anar als toros y en tocar las marxas de Riego y de Cádiz, sino al contrari, en agruparse entorn la Bandera Tradicional Espanyola; per aixó tot bon carlí, sentint explotar en son cor, la sang generosa, demana més guerra pera venjar 'ls ultratjes que una Nació sens vergonya infereixen á nostra Bandera, condensant lo seu entusiasme en los crits de: ¡Visca Espanya! ¡Visca 'l Rey!

LO FUET ESCOLAR.

FRAGMENT

¡Amor, ideal amor! ¿Del món qué fora sens ton alé de vida y joventut?

¿Qué fora sens ta flama encisadora la humanitat que tant sofreix y plora?

¿Qué fora d'aqueix mon tan corromput?

Jardí gebrat sens un clavell ni rosa, fosca nit sens un astré ni un estel, camí sembrat d'espigas y de brossa, desert immens sens una palma ombrosa, infern terrible sens un tros de cel.

Ara ¡oh amor! gracias á tú es la vida desert ab bells oasis, si desert; si nit, es nit ab mil estels guarnida, florit jardí de rosas que 'ns convida, camí de molsa y gessamí cobert...

VALCARLOS.

AL POBLE

I

Per totas parts senglots, plors, llágrimas y crits de dol, ¿Per qué dorms en las tenebras?

No vull que 't deixes morir.

¿Per qué dorms? No es pas aquest l' instant de dormir.

La honra nacional jau ensangrentada al marge-peu de la porta; y ja sabs bé prou que si 't morts tu, quedarà també morta ella.

Mira 'l chacal al peu mateix de casa teva; mira 'ls ratolins y mustelas á dintre d'ella.

¿Per qué t'has deixat lligar tot lo cos?

¡Llátzer, Llátzer, Llátzer, alsat!

II

Fabrican novas presons, se preparan nous insults, ¡oh poble adormit! escolta 'l murmuri dels rius tenyits de sang: atén al plor de las pobres viudas y mares desconsoladas, ¡oh dormilega de somni pesat!

A Deu, martirs del deber; lo vent bufa, los pontons fan vía, las mares ab lo front abatut senglotan sens parar; sos fills son la presa dels enemichs. Las llágrimas que de sos ulls á doll vessen filtran l'odi en nostres cors.

¡Llátzer, Llátzer, Llátzer, desvetllat!

III

Me sembla que per fi 't despertas, y produhexes tu 'l brunst de numerós aixám que arriba á mas orelas; L' abella s'extremeix en son casal; sentó de lluny tocar á rebato....

¿Quí respón á 'n aquella música militar?

Lo campanar....

¡Llátzer, Llátzer, oh Llátzer, alsat ja!

M. MESTRE.

LO TOCH DE CORNETA

Braus espanyols, la patria 'ns crida á la defensa de nostra Bandera.

¡Eh! despertau, germanets, que nostra aymada mare 'ns crida.

¿Qué voldrá?... Que cumplim nostre deber. Nostre ene-

mich ha insultat á nostre mare, ha trepitjat nostre bandera, ha profanat los sants llochs derribant los sepulcres y trepitjant los restos de nostres avis, d' aquells que conquistaren la corona de la gloria donant sa sang en defensa de son Deu, de sa Patria y de son Rey.

Espanya guanyará, si guanyará, perque sos fills son lleals y sos cors guardan, com el més gran tresor, la fé y honra que conquistaren nostres avis, regant ab sa sang los lliris que deuenh trenar las coronas de nostra victoria, perque sa arma es la fé, y lo ff per lo cual batallan es son *Deu*.

Espanya vencerá, perque sos fills sabrán venjar á sa aymada mare lo despreci que se ha fet d'ella, com si ab satánica burla tinguessin á menos eixos fills que ab lo més filial amor, han regat la terra ab las gotas de sa suor y sa sang, pera que d'ellas brotessin las floretas que ab sos més brillants colors han rodejat á nostre Espanya, enveja de las demás nacions, gloria y loor de nostra *Patria*.

Espanya vencerá, perque lo lleó, que havia servit de guía á nostres inmortal guerrers ha promés la venjansa á son enemich; los fills d'aquesta mare se llensan desde ara al camp de la batalla á la defensa de sa patria y guiats per lo seu *Rey*.

Animo, avant; ab la sang de nostres feridas escriurem nostra honra, nostre honor, nostra victoria y ab nostra vida sellarém las tombas en que hem de sepultar á nostres enemichs.

J. LLOBERAS.

¡PIM! ¡PAM! ¡PUM!

¿Qué no ho saben? ¿No? Donchs, ja 'ls ho contaré.

Vetaquí que, quan días passats els estudiants ens manifestavam contra 'ls Estats-Units, en Peláez ¡li tinch una rabia! va posarme la má á sobre y va dir:

—A la cárcel con ese.

Si aixís com estudio *Retórica*, que l'obra de text es tan petita, hagués estudiat Dret Canónich, ¡li tiro el llibre pe 'ls nassos!

Desde aquell día sento unas ganas de mossegar, que fins plantaría caixalada al nas de pastanaga del senyor Larroca. Y aixó que dels forats li surten uns pels molt negres y molt llarchs.

¿Cóm desfogaré la rabia? ¿Cóm? ¿Y contra quí?

¡Ah, ja!

Llegeixo en un periódich que 'l Papa procura per tots els medis convencer á Don Carlos que no perturbi l'ordre en Espanya....

¡Mecatxo ab el mon dolent! ¡Embusteros!

Ni el Papa, ni el Cardenal Sancha que tan embabiecat está en las instituciones, ni 'l mateix Deu pot impedir que un calumniat torni per la seva honra immaculada, que un fill vengi á sa mare y que 'ls homes honrats, decents y dignes, treguin de sa casa, sino á cops de bayonetas, á cops d'escombras, als pillols, als lladres, als murrís, als canallas, als granujas, als indecents, als masons y á tota la seva parentela.

¡Brrrrr...!

No 'n caldría d'altra.

¡Ay, aaaaay...! Ara ja m'he desfogat una mica, gracias á Deu.

TITELLA.

ALS «RENAIXENSOS»

—Quín es lo fonament del Catalanisme?— Lo Regionalisme.—No es lo Carlisme regionalista?— Sí, senyor.—¿No es lo Carlisme l'únich partit que te valor per lluytar y foras pera posar á la práctica lo programa regionalista?—Sí, senyor.—Donchs ¿per qué los catalanistas no son carlistas?— Perque aborreixen al Carlisme y l'aborreixen perque mentres el Carlisme subsisteixi es impossible que 'l catalanisme prosperi, ja que tots los homes d'enteniment, verdaderament regionalistas, carlistas es farán y no catalanistas.—¿Y aixó, per qué?—Perque l'home que ab convicció vol una cosa, ha de voler los medis necessaris pera alcansarla, y com que ja he dit que 'l partit carlista es l'únich que te foras pera posar en la práctica el regionalisme, d'aquí que los verdaders regionalistas carlistas son y no catalanistas. Y vetaquí l'odi de qué parlavam. Tothom aborreix lo que estorba son *desarrollo*. Y com que 'ls carlins estorbem bastant als catalanistas, d'aquí que 'ns aborreixen á mort.—*Trés bien, petit garçon*. Y permet que parli en gabatxo, en gracia als catalanistas, els quals avants que en castellá, no ja en francés, sino en xino ó en tagalo parlarían.

TEIXIDÓ.

¡VISCA ESPANYA!

¡Visca Espanya! ¡Prou degradació y ensupiment! Ja fa tres anys que 'ns fan combregar ab rodas de molí, y al poble ja se 'l ha enganyat prou; bastaba 'l primer insult *yankee* per aixecar la veu del patriotisme ab totas las foras de nostres pulmons, á ensenyá d'una vegada devant l'Europa entera que el *Lleó Espanyol* no l'espanta lo *porch americá*.

¡Visca Espanya! Lo poble que 'n las Navas de Tolosa doná la vida per son DEU; lo poble que retxassa l'exércit invasor de 'n *Pep Botella* per salvar la seva PATRIA; lo poble, en ff, que 'n Lacar, Montejurra y Somorrostro sacrificá l'existencia per son REY; aqueix poble es la nostra aymada Patria, es l'Espanya tradicional, la que ans que veurer trapijada la senyera de sas glorias, prefereix esfonsarse una y mil vegadas als abims del mar á servir de mortalla al últim de sos fills. ¡Visca Espanya!

TOMÁS COMELLAS.

A «LA PUBLICITAT»

«.....No, no pot ser; el Carlisme no pot triomfar. Un partit que ha assassinat á vells indefensos, que ha martirizat á pobres donas, que ha prostituit tots los sentiments, que ha burlat á tantas joves; un partit que porta á l'una má un punyal parricida y al altre una teya incendiaria; un partit que.... etz.»

Escrich aixó perque *La Publicitat* se 'n enteri y 'm dongui la primera plassa vacant que hi haja á la seva Redacció. ¿No li sembla si sé la llissó prou bé?

DESMOULINÓFILO.

QUI BUSCA TROBA

¡Per bítret ab lo Lleó
Tindrás coratje, marrá?
¡Ah cuadrúpedo infelis,
Mala seba t'ha grillat!
¡Ay del día que 'l Lleó
Sas cadenas romperá!
Durás clavadas las urpas
Del que tant has provocat.
Si vols guerra, tindrás guerra;
Si vols pau, no la tindrás;
Massa vergonya sería
Pel Lleó qu'has insultat.
No pot deixar al olvit
Los teus actes infamants,
Has de pagar tanta audacia
Ab la teva propia sanch.
Estich cert qu'ab gran vergonya
Sens consol esclamarás:
«Companys meus, qui busca, troba,
Jo he buscat y he ben trobat.»

J. B. J.

Barcelona, maig de 1898.

LO PATRIOTISME DE DON CARLOS

Ha quedat ben demostrat en sa carta-manifest. Perque si Scévola lo demostrá cremantse, sense exhalá un crit, la má que equivocá 'l colp destinat al enemich de sa patria; si Bruto 'l va probar matant al seu protector Julio Cesar, á qui tenia per tirá de sa nació; si'l demostraren tants y tants com sacrificaren llur vida en aras de la Patria, durant las nombrosas guerras que ha sostingut Espanya contra romans, bárbaros, moros, francesos y lliberals; no menys que tots aquets inmortal valents s'ha demostrat Don Carlos, sacrificant no ja un membre de son odi com Scévola, ni un afecte personal com Bruto, ni la vida del cos en un moment d'heroisme com tants insignes espanyols, sino calmant y aulegant á cada moment, pera que tornessin á brotar ab més furia, y aixó durant llarch temps, los sentiments patriótics que l'impulsan á venir á Espanya, sentiments que constituhexen la vida del cor molt més apreciable que la del cos.

CAMILO.

PENSAMENTS

Vaig á fer un pensament. Aquí va.

¿No podria establirse per ff á Barcelona una Academia militar carlista?

¿Catedrático? Un ó dos ó mes Jefes de la passada guerra.

¿Dinés? Matrículas de 4 ó 5 pessetas l'any.

¿Elements? Som mes de 1000 joves carlistas á Barcelona.

¿Cóm? Ab dos ó tres conferencias senmanals, ab exámens á ff de curs y ab notas.

¿Vos ne rieu? En la passada guerra carlista no trobavan, ni ab un llum, oficials d'artillería....

Si la idea prospera, veniame á cobrá un duro per la matrícula.

UN SEMINARISTA.

Com que tinch tanta feyna ab els llibres, puig los exámens comensam el día 9, invoco 'l sagrat lema de nostra bandera y dich:

Desitjo que DEU siga adorat per tots els homes, que la PATRIA siga venerada hasta al sacrifici de la vida y surti victoriosa en la guerra ab los Estat Units y per últim que 'l meu Rey estiga ben prompte assentat en el siti que per dret y lligimitat li correspon.

DEMETRI BUTINI.

«Cuant lo lliberalisme hagi fracasat,— diu D. Carlos en lo manifest—jo llensaré la forsa carlista á la redenció de Espanya.»

Cuant arrivi aquest día, recordis D. Carlos dels estudiants carlistas de Catalunya.

Passém de 1000 los que estem disposats á donar la vida per lo triomf del dret y de la lligimitat, que es lo triomf de la llibertat y de la ciencia.

UN D' ELLS.

Lo Manifest de D. Carlos es la nota mes patriótica que 's troba, la única que interpreta los sentiments de tots los espanyols, y es una perfecta antítesis dels descabellats plans del senyor Moret.

JOSEPH BRUNET Y GUARDIOLA.

NOTA. Los treballs que, per falta d'espai quedan, anirán en el próxim número.
Lo mateix dihem dels dibuixos.

N. DE LA R.

Establiment Tipogràfic, Casanova, 13; Barcelona.